

Rättsfallssamlingen

BESLUT MEDDELAT AV TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

den 11 mars 2013*

”Interimistiskt förfarande — Konkurrens — Publicering av ett beslut i vilket en överträdelse av artikel 81 EG konstateras och böter åläggs — Avslag på begäran om konfidentiell behandling av uppgifter som påstås omfattas av affärssekretess — Ansökan om interimistiska åtgärder — Situation som ställer krav på skyndsamhet — Fumus boni juris — Intresseavvägning”

I mål T-462/12 R,

Pilkington Group Ltd, St Helens, Merseyside (Förenade kungariket), företrätt av J. Scott, S. Wisking och K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företräd av M. Kellerbauer, P. Van Nuffel och G. Meeßen, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut C (2012) 5718 final av den 6 augusti 2012 om avslag på en ansökan om konfidentiell behandling från Pilkington Group Ltd, enligt artikel 8 i Europeiska kommissionens ordförandes beslut 2011/695/EU av den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/39.125 – Bilglas), samt en ansökan om att det ska förordnas om interimistiska åtgärder i form av fortsatt konfidentiell behandling av vissa uppgifter avseende sökanden vad rör kommissionens beslut C (2008) 6815 slutlig av den 12 november 2008 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/39.125 – Bilglas),

meddelar

TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Beslut

Bakgrund till tvisten, förfarandet och parternas yrkanden

- 1 Förevarande interimistiska förfarande gäller kommissionens beslut C(2012) 5718 av den 6 augusti 2012 att avslå begäran om konfidentiell behandling som gjorts av Pilkington Group Ltd, med stöd av artikel 8 i beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande av den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/39.125 – Bilglas) (nedan kallat det angripna beslutet).
- 2 Genom det angripna beslutet avtog Europeiska kommissionen en begäran om vidmakthållande av den icke konfidentiella versionen av kommissionens beslut C (2008) 6815 slutlig av den 12 november 2008 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/39.125 – Bilglas) (nedan kallat 2008 års beslut), i den lydelse som publicerades i februari 2012 på webbplatsen för generaldirektoratet för konkurrens.
- 3 I 2008 års beslut slog kommissionen fast att sökanden, Pilkington Group Ltd, och andra bolag som ingår i samma koncern, vissa företag som ingår i den franska koncernen Saint-Gobain och den japanska koncernen Asahi – i vilken bland annat bolaget AGC Glass Europe ingår – och det belgiska bolaget Soliver hade överträtt artikel 81 EG under perioden 1998–2003 inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) vad gäller försäljning av glas som används i nya fordon och i originalreservdelar (nedan kallad bilglaskartellen). Kommissionen ålade därför kartellmedlemmarna böter på sammanlagt mer än 1 300 000 000 euro. Böterna för sökandens koncern uppgick till 370 000 000 euro.
- 4 Efter att ha prövat begäran om konfidentiell behandling från mottagarna av 2008 års beslut, publicerade kommissionen i februari 2010 en fullständig, icke konfidentiell, version av beslutet på sin webbplats. Sökanden har inte motsatt sig denna publicering.
- 5 I skrivelse av den 28 april 2011 underrättade kommissionen sökanden om sin avsikt att av öppenhetsskäl publicera en mer detaljerad icke konfidentiell version av 2008 års beslut och av denna anledning avslå flera ansökningar om konfidentiell behandling, avseende, för det första, kundernas namn, namn på och beskrivningar av aktuella produkter samt andra uppgifter som gör det möjligt att identifiera vissa kunder (nedan kallade upplysningar i kategori I), för det andra, antalet bildelar som sökanden levererat, en viss biltillverkares andel, prisberäkningar, prisändringar och liknande (nedan kallade upplysningar i kategori II) och, för det tredje, upplysningar som enligt sökanden kan tänkas göra det möjligt att identifiera vissa personer som ingår i dess personal och som påstås ha bidragit till att verkställa den konkurrensbegränsande samverkan (nedan kallade upplysningar i kategori III). Kommissionen uppmanade sökanden att, för de fall sökanden inte delade kommissionens bedömning, vända sig till förhørsombudet, med stöd av beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (EUT L 275, s. 29).
- 6 Sökanden konstaterade att den föreslagna mer detaljerade versionen innehöll ett antal upplysningar som inte hade publicerats i februari 2010 av sekretesshänsyn. Sökanden underrättade därför i skrivelse av den 30 juni 2011 förhørsombudet om att man motsatte sig att kommissionen skulle publicera en version av 2008 års beslut som skulle vara mer detaljerad än den version som hade publicerats i februari 2010. Sökanden gjorde härvid gällande att upplysningar i kategorierna I och II bör ges skydd, eftersom de utgör affärshemligheter, medan spridning av upplysningar i kategori III gör det möjligt att identifiera fysiska personer, närmare bestämt anställda hos sökanden som påstås ha bidragit till att verkställa den konkurrensbegränsande samverkan. Sökanden begärde därför konfidentiell behandling för samtliga dessa upplysningar.

- 7 I det angripna beslutet, vilket hade undertecknats med orden "[f]ör kommissionen", förklarade förhørsombudet att denne höll med sökanden om att vissa upplysningar som sökanden hade tagit upp borde ges konfidentiell behandling, men avlog ändå nästan samtliga sökandens yrkanden.
- 8 Det angripna beslutet delgavs sökanden den 9 augusti 2012.
- 9 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 19 oktober 2012 har sökanden väckt talan om ogiltigförklaring av det angripna beslutet. Sökanden har till stöd för sin talan gjort gällande att den omtvistade publiceringen strider mot kommissionens skyldighet att ge konfidentiell behandling enligt artikel 339 FEUF och artikel 28 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 FEUF] och [102 FEUF] (JO 2003, L 1, s. 1) och dess skyldighet att skydda personuppgifter enligt artikel 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (EUT C 83, 2010, s. 389) (nedan kallad stadgan), eftersom den mer detaljerade versionen av 2008 års beslut innehåller affärshemligheter som omfattas av tystnadsplikten samt upplysningar som gör det möjligt att identifiera sökandens anställda.
- 10 Genom särskild handling, som inkom till tribunalens kansli samma dag, har sökanden ingett en ansökan om interimistiska åtgärder. I denna ansökan har sökanden yrkat att tribunalens ordförande ska
- förordna om uppskov med verkställigheten av det angripna beslutet till dess att tribunalen avgjort talan i huvudsaken,
 - förplikta kommissionen att avstå från att publicera en version av 2008 års beslut som är mer detaljerad, vad avser sökanden, än den som publicerades i februari 2010 på kommissionens webbplats, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 11 I sitt yttrande över ansökan om interimistiska åtgärder, vilket inkom till tribunalens kansli den 11 januari 2013, har kommissionen yrkat att tribunalens ordförande ska
- avslå ansökan om interimistiska åtgärder, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 12 Kommissionen ingav sitt yttrande och sökanden gavs därefter tillfälle att yttra sig däröver, vilket sökanden gjorde genom inlägga av den 18 februari 2013. Kommissionen svarade genom skrivelse av den 6 mars 2013.
- 13 Genom handlingar som inkom till tribunalens kansli den 17 och den 22 januari 2013 begärde de tyska försäkringsbolagen HUK-Coburg, LVM, VHV och Württembergische Gemeinde-Versicherung att i detta interimistiska förfarande få intervensera till stöd för kommissionens yrkanden. Kommissionen hade inga invändningar däremot medan sökanden, i inlägga av den 12 februari 2013, motsatte sig dessa interventionsansökningar.

Rättslig prövning

Interventionsansökningarna

- 14 Enligt artikel 40 andra stycket i Europeiska unionens domstols stadga, vilken är tillämplig på förfaranden vid tribunalen enligt artikel 53 första stycket i samma stadga, har en enskild rätt att intervensera om han kan styrka ett berättigat intresse av utgången av tvisten.

- 15 Enligt fast rättspraxis ska begreppet berättigat intresse av utgången av tvisten förstås som ett direkt och aktuellt intresse av att yrkandena bifalls och inte ett intresse som endast rör de anförda grunderna. Det måste nämligen göras åtskillnad mellan interventionssökande som kan styrka ett direkt intresse av vad som sker med just den rättsakt som talan om ogiltigförklaring rör och interventionssökande som endast har ett indirekt intresse av utgången i tvisten på grund av likheter mellan deras situation och någon av parternas situation (se beslut av domstolens ordförande den 15 januari 2013 i mål C-133/12 P, Stichting Woonlinie m.fl. mot kommissionen, punkt 7 och där angiven rättspraxis; se även beslut av tribunalens ordförande av den 26 juli 2004 i mål T-201/04 R, Microsoft mot kommissionen, REG 2004, s. II-2977, punkt 32).
- 16 När en interventionsansökan har ingetts inom ramen för ett interimistiskt förfarande, ska begreppet intresse av utgången av tvisten förstås som ett intresse av utgången i det interimistiska förfarandet. Utgången av det interimistiska förfarandet kan nämligen, precis som utgången av tvisten i sak, gynna eller skada tredje man. Av detta följer att interventionssökandens intresse inom ramen för ett interimistiskt förfarande ska bedömas utifrån följderna av att den begärda interimistiska åtgärden verkställs eller att ansökan avslås, vad rör interventionssökandens ekonomiska eller juridiska situation (beslutet i det ovannämnda målet Microsoft mot kommissionen, punkt 33).
- 17 I vilket fall som helst ska den bedömning som görs av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder vad rör intresset av utgången i det mål denne har att avgöra vara oberoende av tribunalens bedömning när denna har att ta ställning till en interventionsansökan i huvudsaken (beslutet i det ovannämnda målet Microsoft mot kommissionen, punkt 35).
- 18 Frågan huruvida de fyra interventionssökande har ett intresse av utgången i förevarande tvist ska bedömas med detta i minne.
- 19 De fyra interventionssökande, som samtliga är verksamma inom bilglasförsäkring, hävdar att de i december 2010, i september och i december 2011, väckt talan vid LG Düsseldorf (underrätt i Düsseldorf) (Tyskland), om skadestånd mot AGC Glass Europe med flera. I dessa mål, som ännu inte har avgjorts av den nationella domstolen, yrkas ersättning för den skada som uppstått genom de artificiellt höga priser bilglaskartellens medlemmar, i strid med artikel 101 FEUF, tagit ut under åren 1998-2003, och vilka påverkat ersättningen för skadefall inom ramen för bilglasförsäkringen. Interventionssökandena har förklarat att det är mycket svårt för dem att kvantifiera skadan utan tillgång till de detaljerade upplysningar om bilglaskartellen som kommissionen nu har för avsikt att publicera. För interventionssökandena är det av största vikt att kommissionen publicerar en version av 2008 års beslut som är mer detaljerad än den version som publicerades i februari 2010 och att sökanden inte tillåts förhindra detta.
- 20 Det ska härvid erinras om att det angripna beslutet i förevarande fall innebär att sökandens enskilda begäran om konfidentiell behandling avslås och att interventionssökandenas talan om skadestånd endast anhängiggjorts vid nationell domstol mot AGC Glass Europe med flera, utan att det sagts att sökanden ingår i "med flera". Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder kan således inte utgå från att detta uttryck omfattar bolag som ingår i den japanska koncernen Asahi (se punkt 3 ovan). Sökanden har vidare i sitt yttrande av den 12 februari 2013 förklarat att denne inte ingår bland svarandena i de nationella målen i fråga, utan endast har intervenerat till stöd för AGC Glass Europes yrkanden. Av detta följer att för det fall att tribunalen skulle avslå talan om ogiltigförklaring av det angripna beslutet, kommer de upplysningar som kommissionen då får rätt att publicera att vara utan nytta för interventionssökandena i deras mål om skadestånd, eftersom dessa upplysningar inte rör AGC Glass Europe. Interventionssökandena har således inte gjort gällande något direkt och aktuellt intresse av utgången av tvisten, i den mening som avses i artikel 40 i domstolens stadga. De kan inte heller anses ha ett sådant intresse av den enda anledningen att de potentiellt också kan väcka talan om skadestånd mot sökanden vid den nationella domstolen, eftersom detta skulle leda till en så stor utvidgning av kretsen av potentiella intervenienter att detta skulle riskera att

allvarligt skada effektiviteten hos förfaranden vid unionsdomstolarna (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande den 8 juni 2012 i mål C-589/11 P(I), Schenker mot Air France och kommissionen, punkt 24).

21 I vilket fall som helst har interventionssökandena avstått från att försöka visa att de har ett särskilt intresse av utgången av det interimistiska förfarandet på ett sådant sätt att det vore orimligt att låta dem vänta på att huvudsaken avgörs. De har exempelvis inte visat att deras ekonomiska eller juridiska situation skulle försvagas om det interimistiska yrkandet inte avslås. Den omständigheten att HUK-Coburgs skadeståndstalan är anhängig vid den nationella domstolen sedan december 2010, utan att HUK-Coburg har gjort gällande att ett avgörande som går bolaget emot skulle medföra en omedelbar fara för bolaget, visar snarare att den nationella domstolen kan tänkas vara mottaglig för att, om det yrkas att förfarandet ska vilandeförklaras, invänta domen i huvudförfarandet innan den med ledning av denna dom avgör målen om skadestånd.

22 Följaktligen bör interventionsansökningarna avslås.

Prövning av det interimistiska yrkandet

23 Det följer av artiklarna 278 FEUF och 279 FEUF, jämförda med artikel 256.1 FEUF, att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, om han eller hon anser att omständigheterna så kräver, får förordna om uppskov med verkställigheten av en rättsakt som angripits vid tribunalen och förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder.

24 I artikel 104.2 i tribunalens rättegångsregler föreskrivs att en ansökan om interimistiska åtgärder ska ange föremålet för talan, de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. Uppskov med verkställigheten och andra interimistiska åtgärder kan således beviljas av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, om det fastställs att de vid första påseendet framstår som faktiskt och rättsligt befogade (*fumus boni juris*) och ställer krav på skyndsamhet, på så sätt att åtgärderna – för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada – måste beviljas och ha verkan redan innan målet har avgjorts i sak. Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att ansökan om interimistiska åtgärder ska avslås om ett av villkoren inte är uppfyllt. Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ska även, i förekommande fall göra en avvägning mellan de intressen som står på spel (beslut av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-286/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30, och av den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73).

25 Vid denna helhetsbedömning har domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ett stort utrymme för skönsmässig bedömning och är fri att, med avseende på de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet, avgöra på vilket sätt det ska prövas om dessa villkor är uppfyllda liksom i vilken ordning denna prövning ska utföras, då det inte finns någon bestämmelse i unionsrätten i vilken det föreskrivs ett redan upprättat analyschema för bedömningen av om det är nödvändigt att bevilja interimistiska åtgärder (beslut av domstolens ordförande den 19 juli 1995 i mål C-149/95 P(R), kommissionen mot Atlantic Container Line m.fl., REG 1995, s. I-2165, punkt 23, och av den 3 april 2007 i mål C-459/06 P(R), Vischim mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 25).

26 Med beaktande av handlingarna i målet anser sig tribunalens ordförande förfoga över samtliga uppgifter som är nödvändiga för att avgöra förevarande ansökan om interimistiska åtgärder, utan att det är nödvändigt att först ge parterna tillfälle att yttra sig muntligen.

- 27 Under omständigheterna i målet ska det först göras en intresseavvägning och därefter prövas om kravet på skyndsamhet är uppfyllt.

Intresseavvägningen och kravet på skyndsamhet

- 28 Vid denna bedömning ska det särskilt prövas huruvida det, om rättsakten eventuellt ogiltigförklaras när målet avgörs i sak, är möjligt att återställa den situation som uppkommer genom att den verkställs omedelbart och, omvänt, i vilken utsträckning uppskovet kan hindra att den ifrågasatta rättsakten får full verkan för det fall talan rörande huvudsaken skulle ogillas (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande den 11 maj 1989 i de förenade målen 76/89 R, 77/89 R och 91/89 R, RTE m.fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 1141, punkt 15, och av den 26 juni 2003 i de förenade målen C-182/03 R och C-217/03 R, Belgien och Forum 187 mot kommissionen, REG 2003, s. I-6887, punkt 142).
- 29 Vad närmare bestämt gäller villkoret att den rättssituation som skapas av beslutet om interimistiska åtgärder ska vara reversibel, ska det erinras om att ändamålet med ett interimistiskt förfarande endast är att säkerställa att det kommande avgörandet i sak får full verkan (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande den 27 september 2004 i mål C-7/04 P(R), kommissionen mot Akzo och Akcros, REG 2004, s. I-8739, punkt 36). Förfarandet är följaktligen underordnat i förhållande till det huvudförfarande som det hör till (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 12 februari 1996 i mål T-228/95 R, Lehrfreund mot rådet och kommissionen, REG 1996, s. II-111, punkt 61). Det beslut som fattas av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ska således vara provisoriskt på så sätt att det inte föregriper det framtida avgörandet i sak eller gör det illusoriskt genom att beröva det sin ändamålsenliga verkan (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande den 17 maj 1991 i mål C-313/90 R, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1991, s. I-2557, punkt 24, och beslut av tribunalens ordförande av den 12 december 1995 i mål T-203/95 R, Connolly mot kommissionen, REG 1995, s. II-2919, punkt 16).
- 30 Härav följer med nödvändighet att de intressen som försvaras av en part i det interimistiska förfarandet inte förtjänar skydd, om nämnda part begär att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ska fatta ett beslut som inte alls är enbart provisoriskt utan i stället har som konsekvens att det framtida avgörandet i sak föregrips och görs illusoriskt genom att det berövas sin ändamålsenliga verkan. Det var för övrigt av denna anledning som domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder – beträffande en begäran om ”provisorisk” tillgång till påstått konfidentiella uppgifter som innehades av kommissionen – avvisade en ansökan om sådana åtgärder, då beslutet att bevilja en sådan ansökan i förväg skulle ha kunnat neutralisera följderna av det framtida beslutet i sak (se, för ett liknande resonemang, beslut av tribunalens ordförande den 23 januari 2012 i mål T-607/11 R, Henkel och Henkel France mot kommissionen, punkterna 23–25).
- 31 I förevarande mål har tribunalen, i huvudsaken, att avgöra huruvida det angripna beslutet – genom vilket kommissionen har avslagit sökandens begäran att kommissionen ska avstå från att publicera de omtvistade upplysningarna – ska ogiltigförklaras, bland annat på grund av att beslutet innebär att sekretessen bryts för upplysningar vars spridning skulle strida mot artikel 339 FEUF och artikel 8 i stadgan. Det är härvid uppenbart att för att en dom om ogiltigförklaring av det angripna beslutet ska bevara sin ändamålsenliga verkan måste sökanden kunna förhindra att kommissionen genomför en rättsstridig publicering av de omtvistade uppgifterna. En dom om ogiltigförklaring skulle emellertid göras illusorisk och berövas sin ändamålsenliga verkan om förevarande ansökan om interimistiska åtgärder avlogs, då ett avslag skulle innebära att kommissionen gavs möjlighet att omedelbart publicera de aktuella uppgifterna och därmed de facto föregripa det framtida avgörandet i sak, det vill säga att talan om ogiltigförklaring skulle ogillas.

- 32 Ovanstående överväganden påverkas inte av att en publicering av de omtvistade uppgifterna troligen inte skulle leda till att sökanden berövades sitt berättigade intresse av att få saken prövad såvitt gäller ogiltigförklaring av det angripna beslutet. Anledningen härtill är nämligen bland annat att en annan tolkning skulle innebära att frågan huruvida talan kan upptas till sakprövning skulle göras beroende av om kommissionen har lämnat ut uppgifterna eller inte och skulle ge kommissionen möjlighet att, genom att skapa ett fullbordat faktum, undgå domstolsprövning genom att lämna ut uppgifterna trots att det är rättsstridigt (se, för ett liknande resonemang, tribunalens dom av den 12 oktober 2007 i mål T-474/04, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse mot kommissionen, REG 2007, s. II-4225, punkterna 39–41). Att ett sådant berättigat intresse av att saken prövas rent formellt kvarstår såvitt avser huvudförfarandet hindrar inte att en dom om ogiltigförklaring som avkunnas efter publiceringen av de aktuella uppgifterna skulle sakna all ändamålsenlig verkan för sökanden.
- 33 Kommissionens intresse av ett avslag på det interimistiska yrkandet måste således lämna företräde åt sökandens intresse, särskilt som bifall till de interimistiska åtgärderna endast innebär att status quo från februari 2010 bibehålls för ytterligare en begränsad tid (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet RTE m.fl. mot kommissionen, punkt 15).
- 34 Vad rör kommissionens invändning att allmänheten sedan mer än fyra år tillbaka väntar på att 2008 års beslut ska publiceras i fulltext och att det vore orimligt att låta sökanden försena en sådan publicering med flera år genom att helt enkelt påstå att de upplysningar som kommissionen önskar publicera är konfidentiella, konstaterar jag att kommissionen endast påstått att dess tjänstemän ställts inför en tidskrävande process, vilket gjorde att de var tvungna handlägga ett stort antal ansökningar om konfidentiell behandling, utan att kommissionen anfört någon som helst bevisning för sitt påstående. Kommissionen har således inte styrkt sitt påstående att den var tvungen att vänta ända till den 28 april 2011 med att besluta att 2008 års beslut ska publiceras i fulltext. Det är således inte uteslutet att kommissionen i hög grad själv bär ansvaret för den tidsutdräkt denna kritiserar. I vilket fall som helst har kommissionen inte förklarat varför den – om det så är av försiktighet – har avstått från att i samband med sitt svaromål, som inkom den 8 januari 2013, i huvudförfarandet begära skyndsam handläggning med stöd av artikel 76a i rättegångsreglerna, för att försöka minska en del av tidsutdräkten. Eftersom kommissionen har avstått från att utnyttja sin möjlighet att begära skyndsam handläggning i huvudsaken, kan den inte klandra sökanden för att denne i sin tur utnyttjat sin processuella rättighet att ansöka om uppskov med verkställigheten av det angripna beslutet.
- 35 Kommissionen har även åberopat intresset hos potentiella offer för bilglaskartellen, som har behov av upplysningar i kategorierna I och II för att styrka att deras skadeståndsanspråk är välgrundade, vad rör orsakssamband och beräkning av skadans omfattning, i förfaranden gentemot sökanden vid den nationella domstolen. Kommissionen menar att om dessa upplysningar inte publiceras förrän dom har meddelats i huvudsaken, så kommer vissa av de drabbades skadeanspråk redan att vara preskriberade, särskilt i medlemsstater med korta preskriptionstider.
- 36 Även om tredje mans intresse, i de fall tredje man direkt påverkas av ett eventuellt uppskov med verkställigheten av det angripna beslutet, kan beaktas inom ramen för intresseavvägningen (se, för ett liknande resonemang, beslut av tribunalens ordförande den 17 januari 2001 i mål T-342/00 R, Petrolessence och SG2R mot kommissionen, REG 2001, s. II-67, punkt 51), kan kommissionens argument i detta hänseende inte göra att sökandens intresse ges mindre vikt. Vad avser nationella preskriptionsbestämmelser är kommissionens påståenden för vaga, eftersom kommissionen exempelvis inte förklarar varför de drabbade skulle vara förhindrade att väcka talan om skadestånd i rätt tid samtidigt som de nationella förfarandena vilandeförklaras till dess att dom meddelas i huvudsaken. De enda konkreta exempel som anförs i detta sammanhang rör de fyra interventionssökandes talan om skadestånd som väcktes år 2010 och år 2011 vid den nationella domstolen. I dessa mål verkar preskriptionsbestämmelserna inte ha ställt till något problem (se punkterna 19 och 21 ovan). Såsom anmärkts i punkt 34 ovan är det kommissionen och inte sökanden som bär en stor del av ansvaret för både förseningarna av publiceringen av 2008 års beslut i fulltext och eventuella förseningar i huvudförfarandet.

- 37 Även om offren för bilglaskartellen, såsom sökanden, även de kan göra gällande en rätt att kunna väcka talan på ett effektivt sätt vad rör deras skadeståndsanspråk gentemot medlemmarna i denna kartell, konstaterar jag slutligen att möjligheten att utnyttja denna rätt endast skulle fördröjas om sökandens ansökan om interimistiska åtgärder skulle bifallas, vilket innebär en tidsmässig begränsning av möjligheten att utnyttja denna rätt, medan sökandens motsvarande rätt helt skulle gå om intet, om det interimistiska yrkandet avslås. Sökandens intresse måste således ges företräde framför intresset hos dem som drabbats av denna kartell.
- 38 Eftersom intresseavvägningen således talar till sökandens fördel, framstår det av största vikt att skydda sökandens intresse, förutsatt att sökanden riskerar att drabbas av en allvarlig och irreparabel skada om det interimistiska yrkandet avslås. I detta sammanhang har sökanden gjort gällande att den situation som skulle bli resultatet av att den mer detaljerade versionen av 2008 års beslut publicerades inte längre skulle gå att ändra.
- 39 Vad rör upplysningar i kategori III har sökanden understrukit att en publicering av dessa upplysningar skulle medföra allvarlig och irreparabel skada för den rätt till skydd för personuppgifter som artikel 8 i stadgan tillerkänner sökandens anställda som påstås ha bidragit till att verkställa den konkurrensbegränsande samverkan.
- 40 Jag vill härvid inledningsvis erinra om att enligt fast rättspraxis måste sökanden visa att uppskov med verkställigheten är nödvändig för att skydda dennes egna intressen, medan sökanden inte, vad rör kravet på skyndsamhet, kan åberopa en skada för ett opersonligt intresse, såsom tredje mans intresse. Sökanden kan således inte med framgång åberopa en skada som endast och enbart drabbar dennes anställda för att uppfylla kravet på skyndsamhet i samband med en ansökan om uppskov med verkställigheten av en rättsakt (se, för ett liknande resonemang, beslut av tribunalens ordförande av den 19 juli 2007 i mål T-31/07 R, Du Pont de Nemours (Frankrike) m.fl. mot kommissionen, REG 2007, s. II-2767, punkt 147 och där angiven rättspraxis, och av den 25 januari 2012 i mål T-637/11 R, Euris Consult mot parlamentet, punkt 26), utan måste visa att det finns risk att sökanden personligen drabbas av en allvarlig och irreparabel skada (se, för ett liknande resonemang, beslut av tribunalens ordförande av den 20 december 2001 i mål T-213/01 R, Österreichische Postsparkasse mot kommissionen, REG 2001, s. II-3963, punkt 71).
- 41 Så är emellertid inte fallet här, eftersom sökanden endast har påstått att spridning av upplysningar i kategori III [*Konfidentiellt*]¹. Sökanden har således endast kommit med ett vagt och spekulativt påstående, utan att lämna några preciseringar eller anföra någon som helst bevisning. Samma sak gäller för anmärkningen att sökandens anställda kan tänkas väcka talan mot sökanden på grund av att sökanden inte har skyddat deras identiteter. Sökanden har exempelvis inte gjort gällande, och än mindre styrkt, att sökanden av processekonomiska skäl bör ta på sig att kollektivt försvara de berörda anställdas intressen med motiveringen att det rör sig om så många berörda anställda att det vore orimligt att kräva att de var och en för sig väcker talan i syfte att skydda sina personuppgifter. Sökanden har således inte lyckats styrka att den påstådda skadan som orsakats dess anställdas intressen också medför en allvarlig och irreparabel skada med avseende på företaget som sådant.
- 42 Av detta följer att kravet på skyndsamhet inte är uppfyllt vad rör frågan om publicering av upplysningar i kategori III. Eftersom det vad rör detta villkor och villkoret om *fumus boni juris* (se punkt 24 ovan) är fråga om kumulativa villkor, finns det således redan nu skäl för att avslå det interimistiska yrkandet vad avser dessa upplysningar.
- 43 Vad rör upplysningar i kategorierna I och II har sökanden gjort gällande att så snart konfidentiella upplysningar har publicerats är det omöjligt att, genom att senare ogiltigförklara det angripna beslutet på den grunden att det strider mot artikel 339 FEUF, upphäva verkningarna av att dessa upplysningar

1 — Konfidentiella uppgifter har strukits

har publicerats. Sökandens kunder, konkurrenter och leverantörer kommer nämligen, liksom finansanalytiker och den breda allmänheten, att kunna ta del av upplysningarna i fråga och fritt dra nytta av dem, vilket skulle medföra en allvarlig och irreparabel skada för sökanden. Sökanden skulle därmed inte ges ett effektivt domstolsskydd, om de omtvistade upplysningarna blev tillgängliga innan huvudsaken avgjorts.

- 44 Det kan härvid konstateras att för det fall det i huvudförandet skulle visa sig att upplysningarna i fråga ska anses vara konfidentiella och att den av kommissionen planerade publiceringen skulle strida mot tystnadsplikten enligt artikel 339 FEUF, kan sökanden, för att motsätta sig publiceringen, åberopa denna bestämmelse, vilken ger sökanden en grundläggande rättighet. Domstolen har i sin dom av den 14 februari 2008 i mål C-450/06, *Varec* (REG 2008, s. I-581), punkterna 47 och 48, med hänvisning till rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, medgett att det kan vara nödvändigt att förbjuda att vissa uppgifter som anses konfidentiella lämnas ut för att bevara ett företags grundläggande rätt till respekt för privatlivet som stadgas i artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) och i artikel 7 i stadgan. Begreppet privatliv ska inte tolkas så, att det utesluter en juridisk persons näringsverksamhet. Domstolen har vidare tillagt att den redan medgett att skyddet för affärssekretess utgör en allmängiltig princip och att det aktuella företaget riskerar att lida "extremt svåra skador" genom ett rättsstridigt utlämnande av viss information (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Varec*, punkterna 49 och 54).
- 45 Med tanke på att kommissionen, för det fall ansökan om interimistiska åtgärder avslås, omedelbart kan publicera upplysningarna i kategorierna I och II, finns det anledning att frukta att sökandens grundläggande rätt till skydd för sina affärshemligheter, som stadfästs i artikel 339 FEUF, artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan, oåterkalleligt skulle berövas all betydelse såvitt avser de uppgifterna. På samma gång skulle sökanden riskera att dess grundläggande rätt till ett effektivt rättsmedel – vilken föreskrivs i artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan – äventyrades om kommissionen tilläts att publicera uppgifterna innan tribunalen avgjort målet i sak. Eftersom sökandens grundläggande rättigheter riskerar att allvarligt och på ett irreparabelt sätt åsidosättas – med förbehåll för att det ska prövas huruvida villkoret om *fumus boni juris* är uppfyllt (se, avseende det nära samband som föreligger mellan detta sistnämnda villkor och kravet på skyndsamhet, beslut av tribunalens ordförande av den 8 april 2008 i de förenade målen T-54/08 R, T-87/08 R, T-88/08 R och T-91/08 R–T-93/08 R, *Cypern mot kommissionen*, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkterna 56 och 57) – framstår det som brådskande att bevilja de begärda interimistiska åtgärderna vad avser upplysningar i kategorierna I och II.
- 46 Inget av kommissionens argument häremot omkullkastar dessa överväganden.
- 47 Kommissionens anmärkning att sökanden inte har påstått att någon grundläggande rättighet har åsidosatts saknar således stöd i de faktiska omständigheterna. Sökanden har nämligen, genom att hävda att denne berövas rätten till en effektiv domstolsprövning om de omtvistade upplysningarna publiceras innan huvudsaken har avgjorts, implicit men nödvändigtvis åberopat artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan, vilka båda stadfäster den grundläggande rätten till effektiv domstolsprövning. För det fall att sökanden ska anses endast ha gjort gällande att artikel 339 FEUF har åsidosatts, räcker det att erinra om att skyddet för tystnadsplikten, som garanteras i nämnda bestämmelse, har upphöjts till en grundläggande rättighet, i den mening som avses i artikel 8 i Europakonventionen och artikel 7 i stadgan (se punkt 44 ovan), varför sökanden genom att åberopa artikel 339 FEUF med nödvändighet också har åberopat de andra två bestämmelserna.
- 48 Kommissionen har vidare hänvisat till Europadomstolens rättspraxis (se Europadomstolens dom i målet *Gillberg mot Sverige* av den 3 april 2012, §§ 67 och 72) för att understryka att artikel 8 i Europakonventionen inte är tillämplig i förevarande fall, eftersom denna bestämmelse inte kan

åberopas av en person vad rör en skada som utgör ett förutsägbart resultat av dennes egna handlingar, såsom en brottslig gärning. Kommissionen anser därför att de omtvistade upplysningarna i förevarande fall endast beskriver sökandens lagstridiga beteende, varför sökanden inte kan motsätta sig publicering med hänvisning till rätten till privatliv.

- 49 Jag konstaterar i detta sammanhang att Europadomstolen verkligen inte kan påstås ha prövat huruvida den påtalade svenska bestämmelsen "strider mot skyldigheten att inte sprida konfidentiella upplysningar enligt artikel 8 [i Europakonventionen]", utan endast prövat huruvida det straff som Gillberg hade ådömts i sig stred mot hans rätt till skydd för privatlivet (domen i det ovannämnda målet Gillberg mot Sverige, §§ 56, 64, 65 och 68). Europadomstolen svarade nekande på denna fråga vad rör skadeverkningar på det personliga, sociala, psykologiska och finansiella planet som har sin grund i en sådan bestraffning, eftersom det rör sig om "förutsägbara konsekvenser av den brottsliga gärningen ... som således inte kan ... åberopas till stöd för påståendet att ett straff i sig utgör en kränkning av rätten till privatliv, i den mening som avses i artikel 8 [i Europakonventionen]" (domen i det ovannämnda målet Gillberg mot Sverige, § 68).
- 50 I förevarande förfarande är frågan emellertid inte huruvida sökanden med stöd av artikel 8 i Europakonventionen kan motsätta sig att kommissionen ålägger sökanden böter på grund av åsidosättande av artikel 101 FEUF, offentligt utpekar sökanden som medlem av bilglaskartellen eller andra "förutsägbara" negativa effekter av en sådan sanktion i affärlivet. I förevarande fall har unionsdomstolen snarare att avgöra huruvida upplysningarna i kategorierna I och II ska bli till föremål för konfidentiell behandling med stöd av nämnda artikel 8, eller om kommissionen tvärtom kan använda dem för att ge allmänheten en mycket detaljerad offentlig beskrivning av sökandens lagstridiga handlingar. Eftersom en sådan fråga, huruvida vissa upplysningar ska ges konfidentiell behandling, inte var uppe till prövning i det ovannämnda målet Gillberg mot Sverige, kan kommissionens argument med stöd av Europadomstolens avgörande i nämnda mål inte leda till framgång i förevarande förfarande.
- 51 Kommissionen har med hänvisning till flera beslut från domstolens respektive tribunalens ordförande tillagt att det hursomhelst inte räcker att sökanden gör gällande ett åsidosättande av en grundläggande rätt till skydd för tystnadsplikt eller för affärshemligheter, utan sökanden måste dessutom visa att detta åsidosättande riskerar att orsaka sökanden en allvarlig och irreparabel skada av materiell eller ideell karaktär. Någon skada av denna art har emellertid inte styrkts i förevarande fall.
- 52 Kommissionen har härvid hänvisat till beslut av tribunalens ordförande av den 7 november 2003 i mål T-198/03 R, Bank Austria Creditanstalt mot kommissionen (REG 2003, s. II-4879), och av den 22 december 2004 i mål T-201/04 R, Microsoft mot kommissionen (REG 2004, s. II-4463), i vilka domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, vad avser argumentet att en publicering av känsliga uppgifter får irreversibla följder, vilka kan utgöra grund för skadeståndsanspråk mot den berörde, förklarat att den skada som den berörde kan lida av att sådana uppgifter används är av rent ekonomisk karaktär och att en rent ekonomisk skada normalt sett inte kan anses vara irreparabel (se beslutet i det ovannämnda målet Bank Austria Creditanstalt mot kommissionen, punkterna 45, 47, 52 och 53), samt preciserat att spridning av uppgifter som dittills hållits hemliga – antingen på grund av en intellektuell äganderätt eller affärssekretess – inte med nödvändighet medför en allvarlig skada, och detta trots att den kunskap som erhålls genom dessa upplysningar inte kan suddas ut ur minnet (se beslutet i det ovannämnda målet Microsoft mot kommissionen, punkterna 253 och 254).
- 53 Jag vill emellertid härvid erinra om att det tillvägagångssätt som domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder tillämpade i besluten i de ovannämnda målen Bank Austria Creditanstalt mot kommissionen och Microsoft mot kommissionen, vad rör skydd för upplysningar som påstås vara konfidentiella inte bör tillämpas i de fall där detta innebär att nödvändig hänsyn inte tas till de grundläggande rättigheter som åberopas av den som begär interimistiskt skydd för dessa upplysningar. Ätminstone sedan Lissabonfördraget trädde i kraft den 1 december 2009, varvid stadgan kom att ingå i unionens primärrätt med föreskrift om att stadgan har samma rättsliga värde som fördragen (artikel 6.1

första stycket EUF), måste den omedelbara risken för en allvarlig och irreparabel kränkning av de rättigheter som föreskrivs i artiklarna 7 och 47 i stadgan (och motsvarande rättigheter i Europakonventionen) på detta område i sig betecknas som en skada som ger anledning att vidta interimistiska åtgärder.

- 54 Kommissionen har vidare hänvisat till beslut av domstolens ordförande den 15 april 1998 i mål C-43/98 P(R), *Camar mot kommissionen och rådet* (REG 1998, s. I-1815), punkterna 46 och 47, i vilket ordföranden avfärdade argumentet om att den åberopade skadan är irreparabel med motiveringen att det inte är "tillräckligt att abstrakt göra gällande att grundläggande rättigheter har åsidosatts, i förevarande fall äganderätten och rätten att fritt utöva näringsverksamhet, för att fastställa att den skada som eventuellt kan uppkomma är irreparabel". Det måste emellertid hållas i minne att det mål i vilket detta beslut meddelades rörde en importör som ansåg att det hade beviljats för få importlicenser och som hade begärt att det skulle beviljas ytterligare licenser. Även om denne importör således åberopade sin äganderätt och rätten att fritt utöva näringsverksamhet, innebar den omständigheten att det eventuellt hade beviljats för få importlicenser endast en begränsning av möjligheten att utöva ifrågavarande grundläggande rättigheter. Den berörde fortsatte att kunna dra nytta av dessa rättigheter, varför domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder ställde krav på att det skulle styrkas att denna begränsning ska anses vara allvarlig och irreparabel. I förevarande fall kommer sökanden emellertid, om dennes interimistiska yrkande helt avslås, att helt berövas de grundläggande rättigheter denne har åberopat, vilket innebär en total förlust av desamma, vilket är den mest allvarliga och irreparabla skada man kan tänka sig. Beslutet i det ovannämnda målet *Camar mot kommissionen och rådet* saknar således relevans för frågan om skyndsamhet i förevarande förfarande.
- 55 Samma sak gäller av samma skäl för beslut av tribunalens ordförande av den 18 mars 2011 i mål T-457/09 R, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband mot kommissionen* (ej publicerat i rättsfallssamlingen), punkt 48. I denna punkt förklaras att ett påstående om en flagrant kränkning av en grundläggande rättighet inte räcker som bevis för att den skada som kan följa därav är allvarlig och irreparabel. I det målet var det nämligen fråga om en minoritetsaktieägare i en bank som motsatte sig de ekonomiska följdverkningar som skulle uppstå vid tillämpningen av ett villkor som kommissionen har uppställt för att denna skulle godkänna ett statligt stöd till denna bank, trots att nämnde aktieägare själv godtog villkoret i princip (beslutet i det ovannämnda målet *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband mot kommissionen*, punkt 47). I motsats till vad som här är fallet rörde det sig endast om en ren begränsning av äganderätten och rätten till likabehandling, som den berörde hade åberopat.
- 56 Vad rör beslut av domstolens ordförande av den 27 september 2004 i mål C-7/04 P(R), kommissionen mot *Akzo och Akcros* (REG 2004, s. I-8739), som rörde frågan huruvida de handlingar som kommissionen påträffat vid en kontroll ska anses vara konfidentiella eller inte, vill jag anmärka att målet inte rörde allmänhetens tillgång till dessa handlingar utan frågan huruvida kommissionen hade rätt att ta del av dem. Det var således fråga om en helt specifik kontext - vilken inte kan jämföras med vad som här är fallet - i vilken det fastställdes att det förhållandet att kommissionen har kännedom om handlingarna i fråga, utan att denna information används i ett förfarande om överträdelse av konkurrensreglerna, eventuellt kan inverka på tystnadsplikten, samtidigt som denna omständighet inte i sig är tillräcklig för att motivera att det ska anses föreligga krav på skyndsamhet (beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot *Akzo och Akcros*, punkt 41). För det fall ett kommissionsbeslut om att genomföra en undersökning ogiltigförklaras, är kommissionen nämligen av detta skäl förhindrad att i samband med ett förfarande om överträdelse av konkurrensreglerna använda handlingar eller bevismaterial som den har inhämtat inom ramen för denna undersökning, eftersom kommissionen annars riskerar att unionsdomstolarna ogiltigförklarar beslutet om överträdelse i den mån det grundar sig på sådan bevisning (beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot *Akzo och Akcros*, punkt 37). I en sådan situation kan den omständigheten att någon lämnar upplysningar till kommissionen, som själv har en tystnadsplikt att upprätthålla, inte innebära ett allvarligt och irreparabelt åsidosättande av den åberopade grundläggande rättigheten.

- 57 Följaktligen är kravet på skyndsamhet uppfyllt vad avser upplysningarna i kategorierna I och II, varför jag därefter kommer att pröva huruvida kravet på *fumus boni juris* är uppfyllt i detta hänseende.

Fumus boni juris

- 58 Enligt fast rättspraxis anses villkoret avseende *fumus boni juris* uppfyllt när åtminstone en av grunderna för talan, som åberopas av den som ansöker om interimistiska åtgärder, vid första påseendet framstår som befogad och i alla fall inte grundlös, då den visar att det föreligger komplicerade rättsfrågor vilkas lösning inte är självklar och som således förtjänar en grundligare bedömning som inte ska göras av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder utan inom ramen för huvudförandet eller när diskussionen mellan parterna visar att det föreligger en allvarlig rättslig tvist vars lösning inte är självklar (beslut av tribunalens ordförande av den 19 september 2012, i mål T-52/12 R, Grekland mot kommissionen, punkt 13, och där angiven rättspraxis; se, för ett liknande resonemang, även beslut av domstolens ordförande av den 8 maj 2003 i mål C-39/03 P-R, kommissionen mot Artegodan m.fl., REG 2003, s. I-4485, punkt 40).
- 59 Vad särskilt rör tvister som rör interimistiskt skydd för påstått konfidentiella upplysningar vill jag tillägga att domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, för att inte riskera att bortse från det faktum att interimistiska förfaranden med nödvändighet är accessoriska och provisoriska (se punkterna 29-31 ovan) och från den betydande risken att grundläggande rättigheter, som åberopats av den part som begär interimistiska åtgärder för att skydda dessa rättigheter, blir verkningslösa (se punkterna 44 och 45 ovan), i princip endast kan förklara att *fumus boni juris* inte är för handen i de fall då det är helt uppenbart att upplysningarna i fråga inte är av konfidentiell karaktär. Så är exempelvis fallet då de upplysningar för vilka skydd begärs förekommer i sökandens årsredovisning eller i en rättsakt som offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- 60 I förevarande fall har sökanden, i sin andra grund för talan i huvudsaken, gjort gällande att kommissionen bland annat har åsidosatt artiklarna 339 och 28.1 FEUF samt artikel 30.2 i förordning nr 1/2003 genom att besluta att publicera upplysningar som borde betraktas som affärshemligheter och således ges konfidentiell behandling. Kommissionen har enligt sökanden gjort en felaktig bedömning i frågan huruvida det förelåg tvingande skäl för att lämna ut upplysningarna i fråga.
- 61 Sökanden har hävdatt att upplysningarna i kategorierna I och II är affärsmässigt känsliga, hemliga och okända för allmänheten, eftersom den omtvistade publiceringen skulle förse kunder, konkurrenter, leverantörer och den breda allmänheten med detaljer, i lättläst form, om sökandens största kunder och om sökandens relationer till sina kunder, såsom vilka bilmärken och modeller sökanden förser med reservdelar. Denna typ av upplysningar är av uppenbart känslig natur, i likhet med upplysningar om antalet reservdelar som tillhandahålls, hur stor andel av sökandens verksamhet olika biltillverkare står för, priser, priskalkyler, särskilda rabatter, procentandelar och liknande. Dessa upplysningar skulle avslöja sökandens affärspraxis gentemot biltillverkare som fortfarande är dess kunder och skulle kunna utnyttjas av andra biltillverkare i deras affärsrelationer med sökanden.
- 62 Kommissionen har bestritt att de omtvistade upplysningarna skulle vara av konfidentiell karaktär med motiveringen att de är mer än fem år gamla. Sökanden har som svar på denna invändning anmärkt att det inte finns något förbestämt tröskelvärde som avgör när uppgifter ska anses vara inaktuella, eftersom detta beror på vad som kännetecknar just den här aktuella marknaden. Domstolen har dessutom i sin dom av den 28 juni 2012 i mål C-477/10 P, kommissionen mot Agrofert Holding, punkt 67, förklarat att undantagen avseende affärsintressen och känsliga handlingar, enligt vad som framgår av artikel 4.7 i rådets och Europaparlamentets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43), kan vara tillämpliga i trettio år, eller till och med längre om det är nödvändigt.

- 63 Sökanden har preciserat att [*Konfidentiellt*] Upplysningarna i kategori I, i lättläst sammanfattning, har således inte blivit mindre konfidentiella genom tidens gång, och spridning av dessa upplysningar gör det möjligt för sökandens konkurrenter och kunder att få tillgång till en extremt detaljerad kundförteckning som berör sökanden och särskilda aspekter i sökandens relationer till sina kunder.
- 64 Vad rör upplysningarna i kategori II anser sökanden att de även fortsättningsvis ska anses vara konfidentiella och affärsmässigt känsliga med hänsyn till bilglasmarknadens särskilda kännetecken, däribland att avtal ofta förhandlas fram flera år innan produktionen börjar. Det rör sig om långa kontrakt som ofta förlängs automatiskt, varvid bilglasleverantörerna fortsätter att förse biltillverkarna med glas för flera generationer av en bilmodell. Med hänsyn till hur denna marknad ser ut skulle föreslagna avslöjanden medföra omfattande insyn, vilket skulle påverka marknaden i grunden och skada sökandens intressen. Sökanden har nämligen att [*Konfidentiellt*]. Dessa upplysningar innehåller detaljerade uppgifter om priserna som fortfarande är relevanta för sökandens näringsverksamhet. En publicering skulle göra det möjligt för kunder och konkurrenter att extrapolera aktuella prisnivåer, vilket leder till insyn i prisbildningen på marknaden i allmänhet, och på detta sätt skada sökandens position på marknaden, genom att dessa upplysningar kan utnyttjas av dess kunder i förhandlingar och av andra näringsidkare, för att försvaga sökandens ställning på marknaden.
- 65 Sökanden menar sammanfattningsvis att kommissionen har bortsett från faktumet att upplysningarna i kategorierna I och II, om de inte läses som isolerade passager utan tillsammans, och som publiceras i en konsoliderad version som finns tillgänglig på internet, även fortsättningsvis är konfidentiella. Publiceringen av dessa upplysningar tillsammans gör dem extremt känsliga, eftersom den breda allmänheten ges möjlighet att skaffa sig fördjupad kunskap, med mycket omfattande detaljer, om sökandens känsliga affärsrelationer med de flesta av dess viktigaste kunder. Detta kan leda till en exponentiell och artificiell insyn i bilglasmarknaden genom att var och en av sökandens kunder får tillgång till känsliga upplysningar som rör sökandens affärsrelationer med andra kunder. Dessa upplysningar blir också tillgängliga för potentiella kunder och den breda allmänheten, vilket riskerar att orsaka sökandens intressen allvarlig skada.
- 66 Kommissionen har inväntat att sökandens begäran om sekretess hos förhørsombudet var alltför vag och allmänt hållen för att motivera den begärda konfidentiella behandlingen, utom vad avser ett litet antal punkter, och att sökanden till och med inför domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder har underlåtit att för varje enskild upplysning ange varför den ska skyddas på grund av affärssekretess. De omtvistade upplysningarna har dessutom utbytt inom bilglaskartellen och således blivit kända för övriga kartellmedlemmar. De aktuella upplysningarna kan således inte längre anses vara hemliga. I vilket fall som helst är upplysningarna i fråga mer än fem år gamla och de måste därför anses vara inaktuella, eftersom sökanden inte har styrkt att dessa upplysningar, trots att de är föråldrade, fortfarande är av avgörande vikt för sökandens ställning på marknaden.
- 67 Jag konstaterar härvid, utan att detta påverkar värdet av kommissionens argument, vilka kommer att prövas när målet avgörs i sak, att handlingarna i ärendet inte ger stöd för slutsatsen att det är uppenbart att *fumus boni juris* inte föreligger.
- 68 2008 års beslut, som är det beslut som den omtvistade icke konfidentiella publiceringen rör, innehåller nämligen 731 skäl och 882 fotnoter. Såsom framgår av punkt 6 i det angripna beslutet avser sökandens begäran om konfidentiell behandling av upplysningar i kategori I 270 skäl och 46 fotnoter, medan samma begäran avseende upplysningar i kategori II avser 64 skäl och 19 fotnoter. Vid ett första påseende framgår således att bedömningen huruvida kommissionen har begått något fel genom att avslå de flesta fall av begäran om konfidentiell behandling ger upphov till komplexa frågor, vars lösning förtjänar en noggrann utredning, som inte kan utföras av domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder, utan som måste äga rum i huvudförandet.

- 69 Den omständigheten att förhørsombudet också har ansett att vissa upplysningar i såväl kategori I som kategori II är hemliga visar i sig att de omtvistade upplysningarna, vid en övergripande bedömning, inte vid första påseendet, redan på grund av sin natur, inte kan anses uppenbart sakna hemlig eller konfidentiell natur. Förhørsombudets bedömning att vissa upplysningar är hemliga kan också anses försvaga argumentet att dessa upplysningar - av den enda anledningen att de utbyttts mellan medlemmarna i bilglaskartellen - transformerats till att bli upplysningar som är allmänt kända utanför sökandebolaget. I den mån kommissionen i detta sammanhang hänvisar till beslut av ordföranden för tribunalens första avdelning den 5 augusti 2003 i mål T-168/01, Glaxo Wellcome mot kommissionen, punkt 43, och beslut av ordföranden för tribunalens åttonde avdelning den 8 maj 2012 i mål T-108/07, Spira mot kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen), punkt 52, anser jag att det är uppenbart att den omständigheten att sökanden har sett till att de omtvistade upplysningarna blivit kända för andra medlemmar i bilglaskartellen, men inte för sina leverantörer, kunder och konkurrenter som inte är medlemmar i kartellen, ska tolkas så, att dessa upplysningar, även om de inte är kända för den breda allmänheten, åtminstone är kända i vissa specialiserade miljöer, i den mening som avses i dessa två beslut.
- 70 Om kommissionen vill göra gällande att de omtvistade upplysningarna är mer än fem år gamla och således inte längre kan anses vara hemliga, delar jag dess uppfattning att upplysningar som rör ett företag och som är mer än fem år gamla eller mer i allmänhet ska anses vara inaktuella. Den berörde kan emellertid visa att dessa upplysningar, trots att de är föråldrade, fortfarande är av avgörande vikt för dess ställning på marknaden (se, för ett liknande resonemang, tribunalens fjärde avdelnings ordförandes beslut av den 22 februari 2005 i mål T-383/03, Hynix Semiconductor mot rådet, REG 2005, s. II-621, punkt 60 och där angiven rättspraxis). Sökandens argument i punkterna 63-65 ovan verkar emellertid vid första påseendet sakna relevans som bevisning för att upplysningarna i kategorierna I och II är av sådan art att de med nödvändighet fortsätter vara hemliga. Det är inte heller uppenbart orimligt att artikel 4.7 i förordning nr 1049/2001, enligt vilken sekretessen för affärsintressen eller för känsliga handlingar i undantagsfall kan skyddas i 30 år, och till och med längre om så är nödvändigt, kan påverka den framtida bedömningen i förevarande fall.
- 71 Domaren med behörighet att besluta om interimistiska åtgärder kan således inte vid första påseendet utesluta att de omtvistade upplysningarna endast är kända för en begränsad krets av personer och att de kan orsaka allvarlig skada för sökanden om de röjs, i den mening som avses i tribunalens dom av den 30 maj 2006 i mål T-198/03, Bank Austria Creditanstalt mot kommissionen (REG 2006, s. II-1429), punkt 71.
- 72 Om man utgår från att de omtvistade upplysningarna kan anses vara sökandens affärshemligheter, kräver frågan huruvida de objektivt sett är skyddsvärda en avvägning mellan sökandens intresse av att upplysningarna inte röjs och allmänintresset av att unionens verksamhet i största möjliga mån ska följa öppenhetsprincipen (domen i det ovannämnda målet Bank Austria Creditanstalt mot kommissionen, punkt 71). En sådan intresseavvägning kräver – oavsett om den rent allmänt rör den övergripande bedömningen av upplysningarna i kategorierna I och II eller en individuell bedömning av de mer än de 300 åberopade skälen och 60 fotnoterna – en känslig bedömning som bör överlämnas åt den domstol som har att avgöra målet i sak. I vilket fall som helst framgår det inte av handlingarna i ärendet att det är uppenbart att det slutliga resultatet av denna avvägning kommer att bli att det intresse som kommissionen stöder kommer att vinna företräde.
- 73 Mot bakgrund av vad som anförts ovan konstaterar jag att förevarande mål ger upphov till komplicerade och känsliga frågor som inte vid första påseende uppenbart saknar relevans och som således förtjänar en grundläggande prövning inom ramen för huvudförfarandet. Fumus boni juris föreligger således.
- 74 Eftersom samtliga villkor i detta avseende är uppfyllda, ska således det interimistiska yrkandet bifallas, vad rör förbudet mot att kommissionen publicerar upplysningarna i kategorierna I och II. Ansökan ogillas i övrigt.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALENS ORDFÖRANDE

följande:

- 1) **Interventionsansökningarna från HUK-Coburg, LVM, VHV och Württembergische Gemeinde-Versicherung avslås.**
- 2) **Verkställigheten av kommissionens beslut C (2012) 5718 final av den 6 augusti 2012 om avslag på en ansökan om konfidentiell behandling från Pilkington Group Ltd, enligt artikel 8 i beslut 2011/695/EU av Europeiska kommissionens ordförande den 13 oktober 2011 om förhørsombudets funktion och kompetensområde i vissa konkurrensförfaranden (ärende COMP/39.125 – Bilglas), uppskjuts, vad rör två kategorier av upplysningar, såsom dessa framgår av punkt 6 i beslut C (2012) 5718 final, närmare bestämt upplysningar avseende dels kundernas namn, namn på och beskrivningar av aktuella produkter samt andra uppgifter som gör det möjligt att identifiera vissa kunder, dels antalet bildelar som Pilkington Group levererat, en viss biltillverkares andel, prisberäkningar, prisändringar och liknande.**
- 3) **Europeiska kommissionen åläggs att avstå från att publicera en version av sitt beslut C (2008) 6815 slutlig av den 12 november 2008 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/39.125 – Bilglas) som är mer detaljerad, vad rör ovannämnda upplysningar i de två kategorier som avses i punkt 2 ovan i domslutet, än den version som publicerades i februari 2010 på kommissionens webbplats.**
- 4) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås i övriga delar.**
- 5) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 11 mars 2013

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
M. Jaeger